

Dramă
Cotitură Jurită

Au apărut

Alexandre Dumas

Războiul femeilor vol 1/2

Războiul femeilor vol 2/2

Cavalerul D'Harmental vol 1/2

Cavalerul D'Harmental vol 2/2

Sfinxul Roșu vol 1/3

Sfinxul Roșu vol 2/3

Sfinxul Roșu vol 3/3

Laleaua neagră

Cavalerul reginei vol 1/2

Cavalerul reginei vol 2/2

Regina Margot vol 1/3

Regina Margot vol 2/3

Regina Margot vol 3/3

Colierul reginei vol 1/3

Alexandre Dumas

Academie Domnul de la casă

...prinț, nu se săvârșă să cumpără o casă
...nu este să cumpără un loc în Academie. Într-un loc
...niciu ademant de urmă cifra de două mii de lei
...nu e exclus de să cumpără și chiar foarte mult să fie vîndută ca
...lăsarea de sără un plan astăzi de avangardă. Stiu că ea vrea să devină „academie”
...căruia comenzi care să se incerce să se înscrive în scrisori, dacă ei avea să răspundă
...se mărește, dar fără ca ei să le lipsească nu au nicio sănătate dreptate cănd
...ace domnișoare nu pot să se întâmple sănătatea pe care își doresc să se poată obține.
...Prințul nu poate să se întâmple sănătatea pe care își doresc să se poată obține.
...Prințul nu poate să se întâmple sănătatea pe care își doresc să se poată obține.

Colierul reginei

vol 2

Autor: Alexandre Dumas
Titlu original: Le collier de la reine
Titlu: Colierul reginei 2/3
Editor Dexon Office, București
Ediție completată și revizuită

© by Dexon Office, 2018
Toate drepturile pentru această versiune aparțin Dexon Office
Informații, comenzi ramburs
Email dexonoffice@gmail.com
www.aldopress.ro
ISBN 978-973-701-751-2

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
DUMAS, ALEXANDRE
Colierul reginei / Alexandre Dumas. - București : Dexon, 2018
3 vol.
ISBN 978-973-701-763-5
Vol. 2. - 2018. - ISBN 978-973-701-751-2

821.133.1

Capitolul 27 „Academie” Domnul de Beausire

Beausire urmase cuvânt cu cuvânt sfatul dominoului albastru; se duse imediat la ceea ce se numea „academie” lui. Demnul prieten al Olivei, ademenit de uriașa cifră de două milioane, se temea că a fost exclus de la împărțeală de către tovarășii săi de vreme ce ei nu-i dăduseră de știre un plan atât de avantajos. Știa că cei de la „academie” nu erau oameni care să se încurce în scrupule, deci el avea un motiv să se grăbească, dat fiind că cei ce lipsesc nu au niciodată dreptate când lipsesc din întâmplare și cu atât mai mult când se profită de absența lor.

Printre asociații „academie”, Beausire își făcuse reputația unui om feroce. Acest lucru nu era nici surprinzător, nici greu de obținut. Beausire fusese cândva ofițer de poliție, purtase uniformă, știa să pună o mână în sold, iar cealaltă, pe mânerul săbiei. Avea obiceiul ca, la cel mai mic cuvânt, să-și înfunde pălăria pe ochi: toate aerele care, pentru cei de o vîțeie destul de modestă, păreau înfricoșătoare, mai ales dacă aceștia se tem de zgomotul unui duel și de curiozitatea poliției. Așadar, Beausire hotărî să se răzbune pentru disprețul cu care fusese tratat, însă înspăimântându-și confrății de la tripu din stradă Pot-de-Fer.

De la poarta Saint-Martin la biserică Saint-Sulpice e cale lungă; Beausire era însă bogat; se aruncă într-un cupeu, făgăduind cincizeci de soli surugiu lui, deci un bacăș de o livră, cursa nocturnă costând, după tariful vremii, atât cât costă azi o cursă în timpul zilei. Caii porniră iute, Beausire își luă un aer furios și, în lipsa pălăriei, pe care n-o avea deoarece purta dominoul, în lipsa săbiei, își luă o mutră atât de arțăgoasă, încât ar fi neliniștit pe orice trecător întârziat.

Intrarea sa în „academie” produse oarecare senzație. Aici, în primul salon, un salon frumos, cenușiu, cu un candelabru și multe mese de joc, se aflau vreo douăzeci de jucători care beau bere și sirop, zâmbind din vîrful buzelor spre șapte sau opt femei fardate violent care priveau cărțile. La masa principală se juca faraon; miza era anemică, distracția, pe măsura mizei.

La intrarea dominoului, care își trase gluga pe ochi și se înfășură strâns în faldurile îmbrăcăminte, câteva femei începând să râdă ironic, luându-l în zeflemea și săcâindu-l. Domnul Beausire era un bărbat frumos și femeile nu se purtau urât cu el. Numai că el își văzu de drum

ca și cum nu vedea și nu auzea nimic și, ajungând lângă masă, așteptă în liniste un răspuns la proastă să dispoziție. Unul dintre jucători, un fel de finanțar dubios a cărui figură nu era lipsită de bonomie, fu prima voce care-l interpela pe Beausire.

— La naiba, cavalere! exclamă acest om, cumsecede. Te întorci de la bal cu o față răvășită.

— Chiar aşa — îi ținură isonul damele.

— Ei, dragă cavalere — întrebă un alt jucător — dominoul îți face rău la cap?

— O, nu dominoul îmi face rău — replică asupra Beausire.

— Oho! exclamă cel care ținea bancă și care tocmai adunase o duzină de ludovici. Domnul cavaler de Beausire ne-a trădat; nu vedetă că a fost la balul Operei, că prin împrejurimile Operei a făcut o partidă interesantă și că a pierdut?

Unii râseră, alții îl compătimiră, fiecare după firea sa; femeilor le fu milă.

— Nu este adevarat că mi-am trădat prietenii — răspunse Beausire. Eu nu-s în stare să fiu trădător! Cunosc însă pe unii care se ocupă cu astfel de lucruri față de prietenii lor — și pentru a da mai multă greutate cuvintelor sale ar fi vrut să recurgă la gest, adică ar fi vrut să-și înfundă pălăria pe cap; din nenorocire nu turti decât o bucată de. Mătase, ceea ce îi dădu un aer ridicol, din care pricina, în loc de efect dramatic, obținu unul comic.

— Ce vrei să spui, cavalere? întrebără doi sau trei dintre asociații săi.

— Știu eu ce vreau să spun — ripostă Beausire.

— Numai că noi nu ne mulțumim cu atât — interveni bătrânelul bine dispus.

— Asta nu te privește pe dumneata, domnule bancher — i se adresă prostește Beausire.

O privire grăitoare a celui ce ținea banca îl avertiză pe Beausire că fraza fusese nelalocul ei. Într-adevăr, în această adunare nu trebuiau separați cei ce plăteau de cei ce încasau banii. Beausire înțelese, dar era pornit; falșii viteji se opresc mai greu decât vitejii încercați.

— Credeam că mă aflu printre prietenii aici... — zise el.

— Păi sigur că te află — răspunseră mai multe voci.

— Ei, bine, m-am înșelat.

— Cum adică?

— Uite aşa, fiindcă o mulțime de lucruri se fac fără mine.

Un nou semn din partea celui ce ținea banca, noi proteste din partea asociațiilor prezenți acolo.

— Mi-ajunge că știu — continuă Beausire. Prietenii mincinoși vor fi pedepsiți.

Căută mânerul săbiei, dar nu găsi decât buzunarul vestei, care era plin de ludovici: zgromotul iscat fu revelator.

— Oho! exclamă două doamne. Domnul de Beausire este în bani astă-seară!...

— Da — răspunse şiret cel ce ținea banca. Mi se pare că, dacă a pierdut, nu a pierdut totul și că, dacă și-a trădat prietenii apropiati, nu a făcut-o pe de-a-neregul. Haide, mizează, scumpul meu cavaler!

— Mulțumesc — răspunse sec Beausire. Deoarece fiecare păstrează ce are, păstrează și eu.

— Ce naiba vrei să zici? Îi strecură în ureche unul dintre jucători.

— Vom lămuri lucrurile imediat.

— Da' joacă odată! se stropși cel ce ținea banca.

— Doar un ludovic... — spuse o doamnă, mângâind umărul lui Beausire pentru a se aprobia cât mai mult de buzunarul vestei.

— Nu joc decât pe milioane — strigă Beausire, plin de îndrăzneală — și nici prin cap nu-mi trece să se joace doar pe niște amanți de ludovici. Milioane! Haideți, domnilor de la Pot-de-Fer, deoarece este vorba de milioane fără știrea noastră, jos cu mizele de un ludovic! Milioane, milionarilor!...

Beausire se afla într-o stare de agitație, acea stare ce îl face pe om să-și piardă cumpătul. O betie mai primejdioasă decât cea pricinauită de vin i se urcă la cap. Deodată simți din spate o lovitură, destul de violentă în gleznă care-l sili să-și întrerupă imediat discursul. Se întoarsee și văzu lângă el o față mare, măslinie, neîndupăcată și ciupită, cu doi ochi negri, scânteietori ca jarul. La gestul plin de mânie schițat de Beausire, acest straniu personaj răspunde cu un salut ceremonios, însoțit de o privire lungă ca o spadă.

— Portughezul! exclamă Beausire, uluit de felul de a saluta al celui ce-i dăduse neașteptata lovitură.

— Portughezul! repetă doamnele, părăsindu-l pe Beausire și roind în jurul străinului.

Portughezul era, de fapt, copilul răsfățat al acestor doamne, cărora, sub pretext că el nu vorbea franceza, le aducea întotdeauna dulciuri, uneori înfășurate în bancnote de cincizeci-șaizeci de livre. Beausire știa că Portughezul era unul dintre asociații. Acesta pierdea întotdeauna laolaltă cu obișnuinții tripoului. Își fixase miza la o sută de ludovici pe săptămână și, în mod regulat, cei cu care juca de obicei îi luau cei o sută de ludovici. Acesta era momeala societății. În timp ce el se lăsa jefuit

de o sută de pene aurite, ceilalți confrății jefuiau jucătorii ademeniți. Așadar, Portughezul era considerat de către asociație ca un om util; de către obișnuiați, ca un om agreabil. Beausire avea pentru el o considerație tacită și totodată o anumită neîncredere.

Primind deci acea lovitură de picior pe care Portughezul i-o aplicase în gambă, Beausire așteaptă, tăcu și luă loc. Portughezul se așeză la joc, puse douăzeci de ludovici pe masă și, din douăzeci de mișcări care avură nevoie de un sfert de oră ca să se desfășoare, fu scuturat de cei douăzeci de ludovici ai săi de către șase jucători lacomi, care uitară o clipă de gheră celui ce ținea banca, precum și de a celorlalți asociați.

Orogiul bătu orele trei dimineața, Beausire sorbi ultimele înghițituri ale unui pahar de bere. Intrără doi lachei, cel cu banca lăsa banii să cadă în fundul dublu al mesei, căci statutul asociației dovedea atâtă încredere în membri săi, încât niciodată nu se încredința unuia dintre ei manipularea completă a fondurilor asociației. Deci, la sfârșitul partidei, banii cădeau printr-un mic ghișeu în fundul dublu al mesei; într-un post-scriptum adăugat statutului, se prevăzuse că cel ce ține banca să nu aibă mineri lungi și nici bani asupra lui. Ceea ce însemna că îi era interzis să treacă vreo douăzeci de ludovici în mânecca și că adunarea își rezerva dreptul să-l scocească pentru a-i lua aurul pe care s-ar fi pricoput să și-l strecoare în buzunar.

Lacheii, spuneam, aduseră membrilor cercului hainele de blană, mantalele, săbiile: mulți dintre jucătorii fericiti dădură brațul doamnelor; cei nenorociți se târără spre scaunele ambulanțe, încă la modă în acele cartiere liniștite și în salonul de joc se făcu întuneric.

Beausire se înfașură în dominoul său, ca pentru a face o călătorie în eternitate; dar nici nu ajunse la primul etaj, că ușa se și închise în vreme ce trăsurile, scaunele ambulanțe și pietonii dispăruseră, așa că se întoarse în salon, unde doisprezece dintre asociații veniseră și ei înapoi.

— În sfârșit, vom lămuri lucrurile — începu Beausire.

— Aprinde-ți torța și nu vorbi aşa de tare — îi răspunse rece, într-o franceză impecabilă, Portughezul, care, la rândul său, aprinse o lumânare aflată pe masă.

Beausire mormăi câteva cuvinte cărora nimeni nu le dădu nici o atenție. Portughezul se așeză în locul celui ce ținuse banca; se cerșetăру obloanele, perdelele și ușile spre a vedea dacă sunt închise cu grijă, apoi toți se așezără încet, cu coatele sprijinate pe masă, morți de curiozitate.

— Am de făcut o comunicare — spune Portughezul. Din fericire am ajuns la vreme, căci domnul de Beausire avea astă-seară o mîncă-rime de limbă...

Beausire vrii să protesteze.

— Liniște! Porunci Portughezul. Fără vorbe de prisos! Ai rostit cuvinte care sunt mai mult decât imprudențe. E foarte bine că ai luat cunoștință de ideea mea. Ești un om intelligent, poate că ai ghicit-o; dar mi se pare că niciodată amorul propriu nu trebuie să treacă înaintea interesului.

— Nu înțeleg — spuse Beausire.

— Nu înțelegem — repetă respectabila adunare.

— Bun! Domnul de Beausire a vrut să dovedească un lucru: că el este primul care a descoperit afacerea.

— Ce afacere? întrebări căi interesați.

— Afacerea celor două milioane! strigă Beausire, cu emfază.

— Două milioane?! exclamară asociații.

— Și mai întâi de toate — se grăbi să spună Portughezul — exagerații. Este imposibil ca afacerea să se urce la atât. Am să vă dovedesc numai de către.

— Nimici dintre noi nu știe despre ce vorbești! exclamă cel care ținuse banca.

— Da, dar cu toate astea suntem numai urechi — adăugă un altul.

— Vorbește dumneata primul! zise Beausire.

— Astă și vreau. Și Portughezul își turnă într-un pahar uriaș sirop de migdale, pe care îl bău liniștit, fără ca nimic din înfățișarea lui glacială să se schimbe.

— Să știi că nu vorbesc pentru domnul de Beausire — începu el. Colien nu valorează mai mult de un milion cinci sute de mii de livre.

— Ah! Va să zică este vorba de un colier! interveni Beausire.

— Da, domnule, nu asta este afacerea la care te refereai?

— Poate.

— Acum o face pe discretul, după ce a făcut-o pe indiscretul. Și Portughezul ridică din umeri.

— Văd cu regret că luați un ton care îmi displace — spune Beausire, cu aerul unui cocoș care bate din pinteni.

— Gata! Gata! zise Portughezul, rece ca marmură. După aceea n-ai decât să spui ce vrei, mai întâi însă spun eu ce am de spus căci timpul trece și ambasadorul sosește în cel mult opt zile.

„Lucrurile se complică — gândi adunarea, cu sufletul la gură. Colierul, cele un milion cinci sute de mii de livre, un ambasador... ce să însemne toate astea?”

— În două cuvinte, iată — reluă Portughezul. Domnii Boehmer și Bossange au lucrat pentru regină un colier de diamante care valorează

un milion cinci sute de mii de livre. Regina l-a refuzat. Bijutierii nu știu ce să facă și îl ascund. Sunt disperați fiindcă acest colier nu poate fi cumpărat decât de o pungă regală. Ei bine, eu am găsit persoana regală care va cumpăra acest colier și-l va scoate din casă de bani a domnilor Boehmer și Bossange.

— Este... — ziseră asociații.

— Este grațioasa mea suverană, regina Portugaliei — și Portughezul își umflă pieptul.

— Pricepem mai puțin ca oricând — spuseră asociații.

„Eu nu pricep nimic” — gândi în sinea lui Beausire, apoi tare:

— Lămuște-ne, dragă domnule Manuel, căci neînțelegerele personale trebuie să cedeze în fața interesului comun. Dumneata ești tatăl ideii. Recunosc deschis. Renunț la orice drept de paternitate, dar, pentru Dumnezeu, fii clar, domnule!

— Să fie într-un ceas bun! exclamă Manuel, dând pe gât al doilea pahar de sirop de migdale. Voi limpezi problema.

— Ne-ai convins că există un colier de un milion cinci sute de mii de livre — spuse cel cu banca. Iată un punct important.

— Și acest colier se află în casa de bani a domnilor Boehmer și Bossange. Iată al doilea punct — spuse Beausire.

— Dar don Manuel a zis că maiestatea sa regina Portugaliei cumpără colierul. Iată ce ne derutează.

— Nimic mai limpede, totuși — interveni Portughezul. Nu trebuie decât să fiți atenți la cuvintele mele. Postul de ambasador este vacant. Este un interimat. Noul ambasador, domnul de Souza, va fi la Paris doar peste opt zile, în cel mai bun caz.

— Bun! încuiuință Beausire.

— În opt zile, cine îl poate împiedica pe acest ambasador, grăbit să vadă Parisul, să nu vină și să se instaleze?

Cei de față se priviră, cu gurile căscate.

— Înțelegeți deci — spuse înflăcărat Beausire — că don Manuel vrea să spună că poate sosi un ambasador adevărat sau unul fals.

— Vezi bine... - Adăugă Portughezul. Și dacă ambasadorul care va sosi va vrea să cumpere colierul pentru maiestatea sa regina Portugaliei, oare nu va avea dreptul?

— Așa e! strigării cei de față.

Și-atunci tratează cu domnii Boehmer și Bossange. Asta e tot.

— Absolut tot.

— Numai că, trebuie să plătești când tratezi, observă cel ce ține banca.

— Ah, drace, da — replică Portughezul.

— Domnii Boehmer și Bossange nu vor lăsa colierul în mâinile ambasadorului, nici chiar dacă ar fi un adevărat Souza, fără să aibă garanții serioase.

— O, m-am gândit bine și la o garanție — replică viitorul ambasador.

— Cum?

— Am spus că ambasadă este pustie, nu?

— Da.

— Nu se află acolo decât un secretar, un francez cumsecade, care vorbește portugheza la fel de prost ca un om din lume și care este încântat când portughezii îi vorbesc franțuzește, fiindcă nu se chinuie și când francezii îi vorbesc portugheză, fiindcă atunci el strălucește.

— Ei și mai departe?..., făcu Beausire.

— Ei bine, domnilor, ne prezentăm acestui om de treabă, cu toate aparențele noii legătii...

— Aparanțele sunt bune — interveni Beausire — dar hârtiile valoreasă mai mult.

— Vom avea și hârtiile — replică laconic don Manuel.

— Ar fi de prisos să nu recunoaștem că don Manuel este un om neprețuit — spuse Beausire.

— Odată ce aparențele și hârtiile îl vor fi convins pe secretar de identitatea legătiei, noi ne vom instala în ambasadă.

— Oho, e cam tare! exclamă Beausire.

— N-avem încotro — continuă Portughezul.

— Este foarte simplu — încuiuință ceilalți asociați.

— Dar secretarul? obiectă Beausire.

— Am spus: îl convingem.

— Și dacă, din întâmplare, va deveni ceva mai neîncrezător, cu zece minute înainte de a bănui adevărul, va fi concediat. Cred că ambasadorul are dreptul să-și concedieze secretarul?

— Fără doar și poate.

— Deci suntem stăpânii ambasadei și prima noastră grija este să facem o vizită domnilor Boehmer și Bossange.

— Nu, nu — sări cu gura Beausire — mi se pare că ignorați un punct capital pe care eu îl cunosc perfect, căci am trăit la curți. Operația despre care vorbiți nu se face fără ca în prealabil ambasadorul să fie primit în audiенță solemnă și asta, pe legea mea, e primejdios! Faimosul Riza-bei, căruia i s-a îngăduit să se înfățișeze lui Ludovic al XIV-lea, în calitate de ambasador al șahului Persiei și care a avut

îndrăzneala să ofere maiestății sale prea creștine turcoaze de treizeci de franci, Riza-bei, am zis, era neîntrecut în limba persană și pe toți dracii dacă erau în Franță savanți în stare să facă doavadă că el nu vine de la Ispahan. Pe noi însă ne vor recunoaște imediat. Or să ne spună pe loc că vorbim portugheza în dialect galic și ca răsplată că protestăm, o să fim trimiși la Bastilia. Trebuie să acționăm cu băgare de seamă.

— Imaginația dumitale te duce prea departe, scumpe coleg, spuse Portughezul. Nu ne vom arunca înaintea tuturor acestor primejdii, vom rămâne fiecare la casa lui.

— Păi în cazul astă domnul Boehmer n-o să ne credă îndeajuns de ambasadori pe cât va fi nevoie.

— Domnul Boehmer va înțelege că venim în Franță cu simpla misiune de a cumpăra colierul, ambasadorul fiind schimbăt în timp ce noi ne aflam pe drum. Ni s-a trimis doar ordinul de a-l înlocui. Acest ordin, ei bine, îl vom arăta, dacă trebuie, domnului Bossange pentru că, în primul rând, îl vom arăta și domnului secretar al ambasadei; numai miniștrilor regelui trebuie să încercăm să nu-l arătăm, căci miniștri sunt curioși, sunt bănuitori și ne vor sicii cu zeci și zeci de mici amănunte.

— Da, da! strigări cu toții. Să nu intrăm în relații cu ministrul.

— Și dacă domnii Boehmer și Bossange vor cere...

— Ce anume? întrebă don Manuel.

— Un aconto — completă Beausire.

— Asta ar complica lucrurile — răspunse Portughezul, încurcat.

— Căci, în fine — continuă Beausire — se obișnuiește ca un ambasador să vină cu scrisori de credit dacă nu cu bani lichizi.

— Așa este — răspunseră asociații.

— Aici se strică treaba — continuă Beausire.

— Dumneata găsești întotdeauna mijloace ca să strici treaba — replică Manuel, pe un ton acru și glacial. Nu găsești cum s-o faci să reușească.

— Ba tocmai pentru că vreau să le găsesc, arăt greutățile — răspunse Beausire. Și iată, iată că le găsesc.

Toate capetele se apropiără alcătuind un cerc.

— Orice ambasadă are o casă de bani.

— Da, o casă de bani și un credit.

— Să nu vorbim de credit — reluă Beausire — căci nimic nu se procură mai greu. Pentru a avea credit, ne-ar trebui cai, echipaje, valeți, mobile, îmbrăcăminte, care sunt baza oricărui credit. Să vorbim despre casa de bani. Ce părere ai despre cea a ambasadei dumitale?

— Am primit-o întotdeauna pe suverana mea, maiestatea să prea credincioasă ca pe o regină măreață. Trebuie că a potrivit bine lucrurile.

— Asta vom vedea; pe urmă hai să ne închipuim că nu se află nimic în casă.

— Tot ce se poate — încuviațăram zâmbind asociații.

— Atunci, fără să ne batem capul, noi ambasadorii, vom cere imediat domnilor Boehmer și Bossange să ne spună care este corespondentul lor la Lisabona și noi le semnăm, le stampilăm, le pecetuiuim scrisori de schimb către acest corespondent pentru suma cerută.

— Ah, iată o idee bună — spuse don Manuel cu superioritate preocupaț de întreg, nu m-am coborât la detalii.

— Care sunt grozave! zise cel care ținea banca, lingându-se pe buze.

— Acum să trecem la împărțirea rolurilor — ceru Beausire. Îl văd pe don Manuel în chip de ambasador.

— Desigur, da, desigur! încuviață într-un glas adunarea.

— Și eu îl văd pe domnul de Beausire în rolul secretarului-interpret — adăugă don Manuel.

— Cum vine asta? reluă Beausire, oarecum neliniștit.

— Eu nu trebuie să rostesc nici un cuvânt în franceză, eu, care sunt domnul de Souza; căci pe acest senior îl cunosc și când vorbește, ceea ce se întâmplă rar, vorbește cel mult portugheză, limba lui maternă. Dumneata, dimpotrivă, domnule de Beausire, care ai călătorit, care ești familiarizat cu tranzacțiile pariziene, care vorbești o portugheză agreabilă...

— Ba prost — spuse Beausire.

— Destul ca să nu fiu luat drept parizian.

— Este adevărat... dar...

— Și-apoi — adăugă don Manuel, atintindu-și privirea sumbră asupra lui Beausire — celor mai activi, cele mai mari beneficii.

— Firește — se învoiră asociații.

— De acord, eu sunt secretar-interpret.

— Să vorbim chiar acum — zise cel ce ținea banca. Cum se vor împărtăși beneficiile?

— Foarte simplu — răspunse don Manuel. Suntem doisprezece...

— Da, doisprezece — repetă asociații, numărându-se.

— Atunci în douăsprezece — adăugă don Manuel — cu deosebirea că unii dintre noi vor avea o parte și jumătate; eu, de pildă, ca părinte al ideii și ambasador; domnul de Beausire, pentru că a mirodit lovitura și a vorbit de milioane când a venit aici. Beausire încuviață printr-un

semn. Și, în fine — continuă Portughezul — o parte și jumătate celui care va vinde diamantele.

— A, nu! Protestară în cor asociații. Aceluia numai o jumătate de parte.

— De ce? întrebă don Manuel surprins. Mie mi se pare că acesta riscă foarte mult.

— Da — zise cel care ținea banca — dar el o să aibă șperțurile, rabatul, care laolaltă vor alcătui o sumă frumușică.

Râseră cu toții: acești oameni cinstiți se înțelegeau de minune.

— Atât pentru astă-seară — spuse Beausire. Pe mâine amănuntele, e târziu.

Se gândeau la Oliva, rămasă singură la bal cu acel domino albastru, în care, cu toată ușurință lui de a dărui ludovici de aur, iubitul Nicolei nu simtea de fel o încredere oarbă.

— Nu, nu, să isprăvim acum — pretinseră asociații. Care sunt aceste amânunte?

— O caleașcă cu blazonul casei de Souza — spuse Beausire.

— Ar dura prea mult vopsitul și, mai ales, să se usuce — fu de părere don Manuel.

— Atunci alt mijloc — zise Beausire. Caleașca domnului ambasador s-a putut sfârâma pe drum și excelența sa a fost constrânsă să ia caleașca secretarului său.

— Așadar, dumneata ai una? întrebă Portughezul.

— Prima pe care o văd.

— Dar blazonul dumitale?

— Primul pe care-l văd.

— O, asta simplifică totul. Mult praf, stropi de noroi pe uși, mai mult la spate în dreptul blazonului; în felul ăsta secretarul ambasadei nu va vedea decât praful și noroiul.

— Dar restul ambasadei? întrebă cel cu banca.

— Nou ceilalți, vom ajunge seara, este mai potrivit pentru un debut și voi veți ajunge la două zi, după ce noi vom fi pregătit calea.

— Strașnic!

— Oricărui ambasador, în afară de secretar, îi mai trebuie și un valet — zise don Manuel, funcție delicată!

— Domnule comandor — interveni cel cu banca, adresându-se unuia dintre șarlatani — vei lua rolul valetului.

Comandorul se înclina.

— Și bani pentru cumpărături? întrebă don Manuel. Eu sunt lefter.

— Eu am — spuse Beausire — dar sunt la iubita mea.

— Căți bani sunt în casă? întrebară asociații.

— Dați-mi cheile, domnilor — ceru cel care ținea banca.

Fiecare asociat scoase o cheiță care deschidea un lacăt din cele douăsprezece cu care se închidea dublul fund al faimoasei mese, în aşa fel încât din aceasta cinstită societate, nimeni nu putea să se uite în casa de bani fără permisiunea celor unsprezece colegi ai lui. Se procedă la verificare.

— O sută nouăzeci și opt de ludovici, în afara fondului de rezervă — anunță cel ce ținea banca, supravegheat de ceilalți.

— Dă-i domnului de Beausire și mie... Nu-i prea mult oare? întrebă don Manuel.

— Dă-ne două treimi, lasă o treime pentru restul ambasadei — conchise Beausire, cu o generozitate ce fu în asemenea sentimentul tuturor.

În acest fel, don Manuel și Beausire primiră o sută treizeci și doi de ludovici de aur, iar șaizeci și șase au rămas celorlalți. Se despărțiră, după ce hotărâră să se întâlnească la două zi. Beausire se grăbi să-și strângă dominoul sub braț și să alerge până în strada Dauphine, unde spera să o găsească pe domnișoara Olivia în posesia tuturor vechilor ei virtuți și a noilor ei ludovici de aur.

Capitolul 28

Ambasadorul

A doua zi, spre seară, o caleașcă intra pe la bariera Enfer, destul de prăfuită, destul de plină de noroi pentru ca nimeni să nu-i distingă blazonul. Cei patru cai care o trăgeau fugeau mânând pământul; surugii mânau de parcă ar fi dus un prinț. Echipajul se opri în fața unui palat destul de arătos din stradă Jussienne.

Chiar în poartă așteptau doi oameni; unul îmbrăcat destul de îngrijit, pentru a anunța ceremonia, celălalt într-un fel de livrea banală, cum au avut în toate timpurile slujbașii diferitelor administrații pariziene. Altfel spus, acesta din urmă semăna cu un elvețian în costum de gală.

Caleașca intră în curtea palatului, ale cărui porți se închiseră imediat în nasul mai multor curioși.

Cel în haine de ceremonie se apropiе foarte respectuos de portieră și, cu o voce nițel tremurătoare, începu un discurs în limba portugheză.

— Cine ești dumneata? Răspunse dinăuntru o voce repezită, tot în portugheză, numai că această voce vorbea o portugheză excelentă.

— Nedemnul secretar al ambasadei, excelență.